

L'estel

L'ESTEL

Qui sóc que després d'un llarg hivern,
surt d'un calaix carregat de pols,
dins una capsa de fusta, vellut i seda,
com qui guarda el més gran dels tresors.

Sóc brillant i esplendorós
quan em mira l'astre Sol,
i a la nit se me reflexa,
la blanca Lluna d'un Sant Joan clamorós.

Veig els fillets per les finestres
que els petits braços no poden arribar
a tocar-me ni acariciar-me,
perquè jo sempre vaig dansant.

I aquell avi de mirada fixa,
que vells records al cap li van passant,
quan jo davant ell ben presumit,
el saludo i capadeta ell amb la mà em fa.

I els joves que per jo es barallen,
per poder-se veure en el meu mirall,
ja que com diuen tots els que em miren,
qui es veu en mi,
tindrà sort tota la resta d'any.

Vaig al front d'un animal gran i noble,
que el seu amo porta ben estrijolat,
amb la cua sempre engalanada
de flocs de colors i preciosos brodats.

El cor ja em batega i sospira,
perquè madona em posi

entre els ulls de l'esvelt cavall,
i esperaré com tota la gent santjoanera,
el primer toc de tambor i fabiol tan desitjat.

Qui sóc?

Cerca'm per Sant Joan a Ciutadella,
i entre tota la gernació
veuràs un estel que brilla més que els altres,
perquè en mi et veuràs...
si et fas ben aprop.

JBF

57 Persones han vist aquesta poesia